

hverken Alt eller Intet, og det er netop derfor, at vi ikke ville have nærværende Forslag. Det forekommer mig, at vi med Hensyn til Nedsættelser i Told- og Skibsafgifter, eller i det Hele i disse indirekte Skatter, nu ere naaede saa vidt i vor finansielle Balance, at vi kunne affe det Beløb, som Krigsskatten indbringer, den Skat, som blev paalagt ifølge Loven af 5te August 1864, hvilket udgjør omtrent $3\frac{1}{2}$ Million. Jeg kan godt forstaa, og jeg kan ogsaa tilgive, at tidligere Finantsministre ikke ere gaaede bort fra denne Skat; thi jeg indrømmer, at vi, hvis vi ikke havde haft denne extraordinære Skat, nu havde staaet med en Formuetilbagegang af ca. 9 Millioner Hele Formuefremgangen siden 1ste Mai 1865 er jo nemlig omtrent 25 Millioner, og da Krigsskatten har indbragt omtrent 34 Millioner, tilgiver jeg de foregaaende Finantsministre, at de have været noget bange for en saa stor Nedsættelse uden Erstatning; thi denne Stats Afstæffelse vilde altsaa have fremkaldt Tilbagegang i Stedet for den nuværende Fremgang, men dette Thing har jo ogsaa været villigt til at erstatte Nedgangen ved extraordinære Indtægter. At den nuværende Finantsminister ikke tør gaa saa vidt, som vi forlange, kan jeg dog ikke forstaa med en saa heldig finantiel Tilstand, som vi nu have. Man har i disse Dage hørt en rosende Omtale af vor finansielle Tilstand, og det er rigtigt; vi have navnlig i de senere Aar haft et betydeligt Overskud, og derfor forekommer det mig virkelig at være et naturligt Krav, at vi nu affe det Beløb, som Krigstoldskatten indbringer. — Det andet Spørgsmaal, som vi have reist i dette Thing, gjælder Beskyttelsen. Jeg er enig med den ærede Finantsminister i, at det ikke gaar an at ødelægge vor Industri. Om den Industri, som engang er kommen tilstede, er kommen paa en heldig eller uheldig Maade, har mindre at sige; den er nu engang tilstede, og det vilde være urigtigt at ødelægge disse Fabriker og de store Kapitaler, som stikke i dem; men jeg tror heller ikke, det kan bevise, at dette Thing nogeninde har haft til Hensigt at ødelægge den danske Industri; det har ikke været vor Tanke, og det vil ikke kunne bevise. Jeg tror tværtimod, at vi have været meget moderate overfor Industrien, og jeg kunde nævne mange Exempler derpaa, f. Ex. vor Stilling overfor Sukkerraffinaderierne. Dette Thing er jo nemlig gaaet ind paa at sætte Tolden paa raffineret Sukker til 22 Ore — i alt Fald har Flertallet i det her nedsatte Udvalg gjort dette Forslag — og derved ville disse Sukkerraffinaderier ifølge Sukkerkommissionens Betænkning være beskyttede med 1,7 Ore. Det forekommer mig ikke at være nogen lille Beskyttelse for denne Industri. Saaledes vilde man kunne nævne Tilfælde i det Aendelige, Porcellæns- og Fajancefabrikerne o. f. v., og jeg tror derfor ikke, at den høitærede Finantsminister bør være bange for,

at vi skulde gaa yderlig i denne Retning; jeg vilde i alt Fald for mit Vedkommende anse det for meget urigtigt at gaa for yderlig i denne Henseende. — Jeg kommer nu til den meget omtalte Ost, og det var egentlig Bemærkningerne om den, der igaar foranledigede mig til at forlange Ordet. Jeg tror, at det Argument, som den ærede Finantsminister fremsatte for Beholdelsen af Tolden paa Ost, netop var det mest slaaende Bevis paa, at Tolden er for høj; det vil sige, at daarlig Ost ikke kan indføres. Det følger af sig selv, det er soleklart, at vore Naboer, naar den daarlige Ost eller Meierioften her hjemme staa i 25 Ore pr. Pund, ikke kunne indføre den, idet de da for en Ost af samme Godhed kun vilde faae 15 Ore pr. Pund; Tolden virker som et Forbud imod Indførselen, og altsaa tror jeg, at den ærede Minister selv leverede et slaaende Bevis paa, at Tolden paa Ost bør hæves. Efter min Overberøisning er Landbostanden ogsaa kommen saa vidt, at vi ikke behøve denne Beskyttelse. Saa vi her ene paa vore egne Interesser — man hører jo saa ofte, at Folkethinget repræsenterer Landbostanden — vilde det naturligvis være rigtigt at forhøje Tolden paa Ost; men jeg tror, at et Parti kun vil have kort Tid at leve i, naar det ikke vil tage Hensyn til alle Medborgeres Interesser. Afstæffelsen af Tolden paa Ost vil komme den hele Kjøbstadsbefolkning, de mindre Bemidlede og Arbejderbefolkningen paa Landet til Gode, og jeg tror, at det vil være retfærdigt og billigt at have denne Stat. Jeg er enig med den ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) i, at det vilde være langt heldigere at opheve Ostetolden af Interesse for den mindre bemidlede Del af Befolkningen end at gaac til en Ophævelse af Raffetolden. — Den ærede Finantsminister kom ogsaa ind paa Tobakstolden. Ja, der tager den ærede Minister med den ene Haand, hvad der gives med den anden; men det Bevis, han vilde føre overfor det ærede Medlem for Sorø Amts 3die Valgkreds (Lauber) for, at dennes Fremstilling af denne Sag ikke var rigtig, tror jeg ikke var heldigt; jeg gaar i den Henseende videre end det ærede Medlem for Sorø Amts 3die Valgkreds. Jeg skal ikke kritisere Regjeringens Fremstilling med Hensyn til de Punkter, hvor den selv har foreslaaet Tolden forhøjet; jeg skal ikke kritisere, hvad der blev sagt om, at Vinforfalskning vil finde Sted, naar Tolden af Vin forhøjes, jeg skal følge den ærede Regjeringens Fremstilling i denne Retning; men jeg haaber da ogsaa, at den ærede Minister vil følge min Fremstilling med Hensyn til Tobakstolden. Der følger efter dette Forslag et andet, som forbyder Dyrkningen af Tobak. Regjeringen siger selv, at man her i Landet har produceret — jeg huster ikke, om det er i de senere Aar eller kun i det sidste Aar — $\frac{1}{2}$ Million Pund. Saa vi nu her ud fra, at Forbruget her efter vil blive den samme, og saaledes har Regje-